

Murron artikkelin jälkeen samassa SKP:n vuosikirjassa julkaistiin "Riitahuhdan Esan" pakina, joka oli ilmestynyt 5. 5. 1923 "Uudessa Pohjan Kansassa". Se oli Mäkelinin viimeisiä pakinoita, sillä pian hän lähti kesälomalle, jonka hän käytti valmistellakseen vastinetta lehteä vastaan nostettuun painokanteeseen.

"Meidän isänmaan rakkautemme ihanuus"

"Lauluna sen kosket kuohuu
järven aallot loiskuaa.
Säveleitä salot huokuu
Ikihongat humajaa."

Tjaa ! Me olemme isänmaallista väkeä. Me rakastamme maatamme, sen koskia, järviä ja saloja - ja varsinkin me rakastamme honkia.

"Honkain humina ja luonto muu."

Siis luonto muukin, sikäli nim. kuin siitä voidaan lyödä mynttiä, - tahtoisin lisätä.

Ja me rakastamme koskia, järviä ja saloja sekä niitä honkia kaikkialla, missä ikinä niitä tapaammekaan. Sillä meillä on laaja sydän.

Esimerkiksi Karjalan koskien, järvien, salojen ja hongistojen puolesta ovat meikäläiset porvarit valmiit luovuttamaan hengen ja sydänveren - tietysti sillä poikkeuksella, ettei luovutettavaksi määrätty henki ja veri kuulu porvarille itselleen, vaan sellaisille olennoille, joille meidän hyvä jumalamme ei ole katsonut tarpeelliseksi antaa aivoja.

Ja porvarille on lausuttava se tunnustus, että hän on uskomattomassa kaukonäköisyydessään koettanut erityisesti vaalia sitä ainesta, jolta puuttuu aivot. Ja edelleen on hän yrittänyt tehdä parhaansa kansan pohjakerrokseen kuuluvain ihmisten aivojen kärventämiseksi.

Jotta meistä kaikista olisi muodostunut soveliaita välikappaleita herran suurten tarkoitusten toteuttamiseksi.

Monesta onkin muodostunut - ja vähältä se piti, ettei allekirjoittaneestakin saatu muodostetuksi sellaista aasin leukaluuta, jolla hutkien olisi voinut vapauttaa itäisen rajamme takana sijaitsevat hongistot venäläisestä sorrosta.

Sillä poikavuosinaan oli allekirjoittanut henkeä täynnä ja rakasti, porvarin ohjaamalla tavalla, isänmaataan, että rutisi.

Tosin se tuntui toisinaan ontolta vaipua siihen honkanirvanaan, mutta kun alituisesti kuuli lurituksia siitä huminan ihanuudesta, laineiden soitosta ja salojen sinestä, niin tulipa siinä mies ajatelleeksi, että näin sen kaiketi pitää olla, ja että tämä unelmoiminen se nyt lienee sitä korkeata hengenelämää, johon taivaallinen isämme on vain valittunsa mahdolliseksi katsonut.

Rakastettiin koskia, järviä, saloja - ja erittäinkin honkia, koska ne humisevat.

Ja porvarikin rakasti. Mutta hän rakasti toisella tavalla ja toisista syistä. Hän rakasti eniten sellaisia koskia, joihin saatettiin asettaa voimalaitteita, ja pääasiassa sellaisia järviä, joiden pohjassa löytyi rautamalmikerrostumia. Ja mitä tulee saloihin, herättivät hänessä lämpimiä tunteita näistä ne, joissa oli suhteellisen vahvasti ruokamultaa. Honkia rakasti porvari poikkeuksetta. Jos hän oli sahapatruuna, sopivat hänen makuunsa parhaiten suorat ja sileät. Mutta halkopotressikka tykkäsi kaikesta, mikä maasta yleni, - eikä hän sortuneitakaan ylenkatsonut, jos ne vain olivat vielä sen verran kohmollaan, että kestivät pinoamiskäsittelyä.

Porvari painatti meille laulukirjoja ja osti itselleen kuponkisakset.

Ja me lauloimme:

"Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa,
vaan on laulun runsautta
kylvämättä kasvavaa."

Meidän laulaessamme porvari istui keinutuolissa, poltteli syöskumipiipulla vaakunaa ja ylisteli Suomen kansan hyviä ominaisuuksia, etenkin sen pohjatonta tyhmyyttä.

Ja karjalaisia hän nimitteli laukkuryssiksi, sillä heimorakkauden aika ei ollut vielä tullut.

Mutta sitten se tuli ! Saapui rymyllä ja pauhinalla. Porvari hoksasi, että hänellä on myös muita lampaita. Ja hän ajatteli: Lammashuone olkoon yksi ja sama - ja samoin myös paimen.

Ja hän sanoi: Pojat, meidän veljemme rajan takana ovat ahdistuksessa. Lähtekäämme siis heitä auttamaan. Ei hän sanonut siten, että menkäämme ottamaan perinpohjainen selkäsauna, vaikkakin hänen ideansa käytännössä sittemmin muodostui sellaiseksi.

Ja hän, tämä meidän porvarimme, perusti etupäässä itäistä ulkopoliittikkaa varten lehden, jonka nimi on: Suunta.

Lehti suoritti tehtävänsä etevästi. Se ei puhunut mitään Karjalan koskista, malmipitoisista järvistä eikä oivallisista sahatukeista. Vaan piti sen sijaan korkeata ääntä venäläisestä sorrosta, jonka alla huokaavat meidän rakkaat sukulaistemme.

Mutta kun kovalle ottaa, niin koiraskin poikii, - sanoo sananlasku. Ja niin tapahtui tässäkin: Suunta päästi suuren totuuden sen jälkeen, kun Karjalassa oli alettu myöntää tukkikonsessionoja ulkomaalaisille.

Suunta joutui pois suunniltaan kuin mustasukkainen rakastaja.

Se sanoi, että Karjalassa raiskataan - ei heimolaisneitosia, vaan humisevia hongistoja.

Ja että Moskova ja Kommuuni saavat rahaa.

Jonka kaiken takia Suomen hallituksen olisi sekaannuttava asiaan ja vaadittava lankkujen valmistuksen lopettamista - Tarton rauhansopimuksen nojalla.

Ja hallituksen olisi hankittava takeet siitä, ettei yhtään tukkipuuta kaadeta, ennen kuin Karjalaan on perustettu lahtarivalta ja asetettu sen käyttelijäksi uusi Hoidu-Kundu.

Ken ei usko, hän etsiköön sielulleen vahvistusta Suunnan viime numerosta.

Ja ken sitä etsimään ryhtyy, hän on havaitseva, että rva Hella Vuolijoelta tahdotaan kieltää oikeus Karjalan rakastamiseen, johon porvarilla, hänen itse mielestään, on patentti.

Sillä hirveä asia on lehden mielestä se, että Karjalassa puutavaraliikettä harjoittavan "Karelia Timber C:o Limited" yhtiön johtokuntaan kuuluu myöskin rva Vuolijoki.

Se naisimmeinen, jonka mies pääsi viime lauantaina vankilasta, jossa hän on ollut jatkamassa Suomen Työväenpuolueen perustamista.

Hänet päästettiin sen takia, että puolue on nyt tullut laillisesti perustetuksi.

Mutta puolue ei ole vielä liittynyt Moskovaan.

Odotamme, että se liittyisi. Ja sitten taas Sulolta tukka pois ja linnaan.

"Riitahuhdan Esa"